2001

'ప్రఫుల్లచంద్ర'

నూతన శతాబ్దంలో మొదటి ఉగాది! ప్రపంచం బద్ధకంగా కళ్ళు తెరిచింది. సూర్యుడు మరింత బద్ధకంగా తన కిరణాల్ని "ప్రపంచం మీద పడండి" అని ఆదేశిస్తున్నాడు. "ఆఁ వెళ్ళవచ్చులే" అని ఆ కిరణాలు హిమకన్యలతో ఆడుకుంటూ ఆలస్యం చేస్తున్నాయి.

మంచం మీద దొర్లుతున్న మూర్తి ఆనాటి కార్యక్రమాలు గుర్తుకువచ్చి టక్కున లేచాడు. ఒకటి—ఆఫీసు వారికి యథాశక్తి నూతన సంవత్సర శుభాకాంక్షలు తెలియజేయాలి. అది పెద్ద సమస్య కాదు. మరి, ఆ సాయంకాలం తను పెళ్ళిచూపులకు వెళ్ళాలి. అదీ సమస్య. ఏ డ్రెస్ వేసుకోవాలి? ఎలాంటి విగ్గు పెట్టుకోవాలి? అసలు విగ్గు పెట్టుకోవాలా? ఎలా మెలగాలి? ఏ ప్రశ్నలు వేయాలి? ఎలా చూడాలి? పైగా ఇది మొదటి అనుభవం. ఏదో కొత్తగా, ఉత్కంఠగా ఉంది.

* * *

అమ్మాయి బాగానే ఉంది. కాలుమీద కాలు వేసుకుని, తల వంచీ వంచకుండా, ఠీవిగా కుర్చీలో హుందాగా కూర్చుంది. చింతపండుతో బాగా తోమిన రాగి రంగులో ఉడత తోకంత జుత్తు మెరిసిపోతోంది. ఆమె కళ్ళలోని గమ్మత్తు లేమిటో కనిపెడదాం అనుకున్న మూర్తికి ఆశాభంగమే కలిగింది. సోడా బుడ్డి అంత దళసరి కళ్ళద్దాలు ఆమె ముఖంమీద స్థిరనివాసం ఏర్పరచుకొని ఆ కళ్ళు కనే కలల్ని బయటపడనీయకుండా సదా రక్షిస్తూ ఉంటాయి. నిజానికి ఇంటిల్లిపాదీ అందరూ కళ్ళద్దాలతోనే పుట్టారేమో అనిపిస్తుంది వాళ్ళని చూస్తే. ఆమెకు మాత్రం కళ్ళద్దాలు ఒక డిగ్నిటీని ఇస్తున్నట్టే ఉన్నాయి.

"ఏం మూర్తిగారూ, మా డాలీని అంతలా చూస్తున్నారు. అంత బాగుందా మా అక్క?" అని నవ్వుతూ అడిగాడు కాబోయే బావమరిది. "ఇప్పు...ప్పు... డా...డా...లీ ఎవర్నా?" అని కంగారు పడిపోయాడు — అమ్మాయి పేరు డాలీ అని తెలియని మూర్తి. అతని కంగారు చూసి అంతా— డాలీకూడా—గొల్లున నవ్వేశారు.

అప్పుడు గమనించాడు మూర్తి, ఆమె దంతశోభను. అతని హృదయం కలుక్కుమంది. తాగుతున్న డ్రింక్ పొలమారినట్లు అయింది. తన భార్య నవ్వితే సన్నజాజులు విరబూసినట్లు, ముత్యాలు రాలినట్లు ఉండాలని అతడు కోరుకుంటూ వచ్చాడు. కాని, డాలీ నవ్వితే

లోంచి చూస్తూ ఏమిటేమిటో మాట్లాడేస్తూ, నవ్వేస్తూ, ఉన్నాడు, ఆత్మా.

చెప్పరాని ఉత్కంఠతో దిగ్భ్రాంతుడైన మూర్తి, ఆత్మా పక్కకు వచ్చి నిలిచాడు. ఊపిరి బిగపట్టి అద్దంలోంచి లోనికి చూచాడు. అంతే. నెత్తిన పిడుగు పడినట్లయింది. పక్క గదిలో శేఠ్ జీ కౌగిలిలో మాయ! ఆత్మా భార్య! ఆ దృశ్యం చూస్తూ మరిగి పోతున్నాడు ఆత్మా! మతి పోయినట్టు అయింది మూర్తికి.

"అబ్బ, వదలండీ." ఆమె కాదు, తన పక్కనే ఉన్న ఆత్మా అంటున్నాడు స్త్రీ స్వరంలో! ఆత్మా ఏదో మీట నొక్కగానే, మాయ శేఠ్ జీని పక్కకు నెట్టి, మంచం వద్దకు జరుగుతున్నది. శేఠ్ ఆమె మీదకు వస్తున్నాడు.

"అబ్బ, పురుష సింహం!" కవ్వింపుగా అని కిసుక్కున నవ్వాడు ఈ గదిలోని ఆత్మా. ఆ గదిలో శేఠ్ ఆ మాటల్ని ఆమె అన్నట్టుగానే భావించి, రెచ్చిపోతున్నాడు.

క్రమ క్రమంగా మూర్తి మెదడు చురుకుగా పని చేయడం మొదలు పెట్టింది. మాయకు మాటలు రావు కాబోలు. ఆమె పెదవులు కదుపుతుంది. ఆమె బదులుగా ఇక్కడ ఆత్మా స్త్రీ స్వరంలో మైక్‌లో మాట్లాడుతూ ఉంటాడు. అక్కడ లౌడ్‌స్పీకర్ ఉండి ఉంటుంది. మైక్ కూడా ఉండి ఉండాలి. అక్కడ శేఠ్ మాటలు ఇక్కడ ఇయర్ ఫోన్ ద్వారా విని అనుగుణంగా సమాధానం చెబుతున్నాడు ఆత్మా. శేఠ్ మైకంలో ఉన్నాడు కాబట్టి నిజాన్ని గుర్తించ లేకపోతున్నాడు.

ఈ నిజాన్ని మూర్తి ఎప్పుడైతే గ్రహించాడో, అప్పుడే భార్యను పరాయి పురుషుడికి తార్చి డబ్బు సంపాదిస్తున్న ఆత్మా పట్ల పరమ అసహ్యం కలిగింది. అయినా, పక్క గది లోనికి మరొక్కసారి చూచాడు. కామకేళి మంచి పట్టులో సాగుతూంది... ఇక చూడలేక ముందుకు వచ్చి కుర్చీలో కూలబడ్డాడు. తల రెండు చేతుల్లోనూ పట్టుకుని. అయినా, ఆత్మా మూలుగులు పరమ అసహ్యంగా వినిపిస్తున్నాయి అతనికి. చెవులు కూడా గట్టిగా మూసుకుని కాస్త స్తిమిత పడ్డాడు మూర్తి.

పావు గంట గడిచాక లైటు వెలిగింది. బయటకు వచ్చి, తెర మళ్ళీ యథాస్థానంలోనికి లాగి, మూర్తి పక్కనే కూర్చున్నాడు ఆత్మా. ఆ వెంటనే శేఠ్ జీ వాటంత మొగంతో ఉప్పొంగి పోతూ వచ్చాడు.

"వెళ్ళొస్తా, భాయ్. ఈ అనుభవాన్ని నా జన్మలో మరిచిపోను" అంటూ చేతులు జోడించాడు. ప్రతినమస్కారం చేసి, అతనిని గుమ్మం వరకూ సాగనంపి, "అప్పుడప్పుడు వస్తూ ఉండండి" అన్నాడు ఆత్మా.

వెళుతున్న శేఠ్ ఆగి, పర్స్ అంతా ఆత్మా చేతిలో పెట్టేసి, "ఉంచండి... అద్భుతం. హిహి" అని నవ్వుతూ వెళ్ళిపోయాడు. పర్స్‌లోని డబ్బుని లెక్క పెట్టుకుంటూ, ఉషారుగా విజిల్ వేసి, "ఈ రోజు సంపాదన వెయ్యి రూపాయలు" అని సగర్వంగా ప్రకటించాడు ఆత్మా.

"ఛీ. పడుపు కూడు తినడం కంటే చావడం నయం" అనబోయాడు మూర్తి. కాని, అతని గొంతు పెగిలి ఒక్క మాటా బయటకు రాలేదు. కళ్ళ నిండా అసహ్యాన్ని నింపుకుని ఆత్మా వైపు చూచాడు. అయితే, అతడేం పట్టించుకో లేదు.

"ఒక్క విషయం మాత్రం నిజంరా, అబ్బాయ్. ప్రపంచంలో ఏ స్త్రీ ఇవ్వలేని ఆనందాన్ని నా మాయ ఇస్తుంది. ఛాలెంజ్!" అన్నాడు గొప్పగా.

"ఛీ, ఛీ! దౌర్భాగ్యుడా" అన్నాడు మూర్తి ఎట్టకేలకు. కానీ, చాలా కష్టంగా రావలసిన మాట నీరసంగా వచ్చింది.

మూర్తిని ఓ సారి తేరిపార చూచి, "నా మాయతో ఒకసారి. . . ఆను కుంటావా?" అని అడిగాడు నవ్వుతూ. మూర్తి తుళ్ళిపడ్డాడు.

"రా—చూద్దువు గాని" అంటూ బలవంతంగా మూర్తిని బెడ్‌రూమ్‌లోకి లాక్కుపోయాడు.

మంచం మీద అస్తవ్యస్తంగా పడి ఉంది మాయ, చీర పూర్తిగా తొలగి, జాకెట్టు ఊడి. సిగ్గుతో తల వంచుకున్నాడు మూర్తి. కాని, ఆమెలో ఏ కదలికా లేదు. నెరజాణ! నవ్వుకుని "చూడు" అంటూ బలవంతంగా అతని తల ఎత్తాడు ఆత్మా.

మూర్తి చూచాడు... చూచాడు... ప్రశ్నార్థకంగా అతని కనుబొమలు ముడిపడ్డాయి. మెల్లగా మాయను సమీపించి, ఆమె చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకున్నాడు. అయినా, ఆమె కదలలేదు. మెదల లేదు. కన్నెత్తి చూడలేదు.

మూర్తి స్నేహితుణ్ణి చూచాడు. అతడు చిరునవ్వు చిందిస్తూ నిలిచి ఉన్నాడు.

మూర్తి ముఖంలో కూడా చిరునవ్వు విరిసింది. ప్రశ్నార్థకం పోయి ఆశ్చర్యార్థకం మొదలైంది.

చివరికి—"భడవా, ఇలా ఎంత మందిని మోసం చేస్తున్నావ్?" అని అడిగాడు.

"నేను దీనిని మోసం అనను. ప్రజా సేవ అంటాను. చాలామంది పురుషులకు భార్యను అనేక భంగిమల్లో చూడాలని, అనేక రకాల కోర్కెలు తీర్చుకోవాలని ఉంటుంది కాని, కుల స్త్రీలు అందు కంగీకరించరు. అందువల్ల భర్తలు అసంతృప్తులు గానే ఉండిపోతారు. కొన్ని చొరవ గల వారు వేశ్యల వద్దకు పోయి, అనేక సమస్యలు కొని తెచ్చుకుని జీవితాంతం కుమిలిపోతూ ఉంటారు. వేశ్యలు కూడా పూర్తి తృప్తి నీయలేరు. కాని, నా మాయ ఇస్తుంది. అయితే, ఆమెలో విద్యుత్తును నింపి, తగిన మీటలు నొక్కుతూ కావలసిన భంగిమలు లోనికి మలచడానికి ఒక సారథి కావాలి. చగాశావుగా, ఆ పని నేను చేస్తున్నాను. ఎదుటివారికి అనుమానం కలగకుండా అనేక జాగ్రత్తలు తీసుకుంటాను. ఇంతవరకూ మాయ నిజంగా స్త్రీ కాదని, అతి తెలివిగా నిర్మించబడ్డ కీలుబొమ్మ అని ఎవరూ కనిపెట్టలేకపోయారు" అన్నాడు సగర్వంగా ఆత్మా.

ఇలాంటి బొమ్మ గురించి ఎవరైనా చెప్పి ఉన్నట్లయితే మూర్తి నమ్మి ఉండేవాడు కాదు. కాని, కళ్ళారా చూసిన తరవాత నమ్మక ఏం చేస్తాడు? అయినా, అతని కళ్ళ నిండా ఆశ్చర్యం దోబూచులాడుతూంది.

"ఒకసారి ... చూస్తావేంటి?" అంటూ అతని సమాధానం కోసం ఎదురు చూడకుండా గుమ్మం ఎదురికి పోయి గొళ్ళెం పెట్టేశాడు ఆత్మా.

ఒంటరిగా మిగిలిన మూర్తి ధైర్యంగా మాయ వైపు చూచాడు. ఇంతవరకూ లేని వింత కాంతి ఏదో ఆమెలో క్రమంగా నిండుతూంది. చలనం కలుగుతూంది. ఒయ్యారంగా ఒళ్ళు విరుచుకొని, కళ్ళు తెరిచింది. ఆ కళ్ళలో ఏం దివ్యకాంతి! ఎంత ఆకర్షణ!!

ఊడిన జాకెట్ మీద అతని దృష్టి కాసేపు నిలిచింది. కాని, అది బొమ్మ అనే విషయం హఠాత్తుగా జ్ఞాపకం వచ్చి ఉలిక్కిపడ్డాడు. తన అవస్థ గమనించి, ప్రక్క గదిలోని ఆత్మా నవ్వుకుంటున్నాడు కాబోలు — అని నాలుగు గోడల వైపూ పరిశీలనగా చూశాడు. కాని, ఆత్మా కనిపించలేదు. అన్ని గోడలూ మామూలుగానే — అనుమానించడానికి ఆస్కారం లేకుండా ఉన్నాయి.

భుజం మీద మృదువుగా ఆమె చేయి పడింది. ఉలిక్కిపడి చూశాడు మూర్తి. అతనికి అతి చేరువగా నిలిచి ఉంది మాయ..

"రా రా రా, నా రాజా" అని తన చెవిలో మత్తుగా 'హమ్' చేస్తున్నది.

పాతిక, ముప్పై సంవత్సరాల క్రితం ఒక ఆంధ్ర గాయనీ మణి ఉండేదట. ఆమె పాటలు విని యువకులంతా పరవశించే వారట. అంత సెక్సీగా ఉండేదట ఆమె స్వరం. తను కూడా ఒకటి, రెండుసార్లు ఆమె పాట రేడియోలో విన్నాడు. ఆ పాట జ్ఞాపకం వచ్చి పులకితుడై పోయాడు మూర్తి. ఆ క్షణంలో 'అది బొమ్మ' అన్న విషయమే జ్ఞాపకం రాలేదు అతనికి.

ఆమె మెల్లిగా అతనిని తన వైపు తిప్పుకుని, హృదయానికి హత్తుకుంది. క్షణకాలం సర్వం మరచి, ఆమెను దగ్గరగా ... ఇంకా దగ్గరగా లాక్కున్నాడు మూర్తి.

కాని, రెండు నిమిషాల్లో అతని మైకం జారి పోయింది.

ఆమె బలంగా — ఇంకా బలంగా— అతనికి ఊపిరి ఆడనంత బలంగా అతనిని నొక్కివేస్తున్నది. అతడు విలవిల లాడి పోతున్నాడు. గిలగిల తన్నుకుంటున్నాడు. కాని, ఆమె పట్టు సడలలేదు.

బాధ భరించలేక "బాబోయ్ ... రక్షించు...మాయా, నన్ను వదిలిపెట్టు, మాయా. నీకు పుణ్యం ఉంటుంది... ఆత్మా ... ఆత్మా! నీకు దండం పెడతాను — ఈమె నుండి నన్ను రక్షించు ... బాబోయ్ ... అమ్మో . . ఆత్మా — మాయా ..."

"ఒరేయ్, ఏమిట్రా ఆ గావు కేకలు? గాడిదలా ఊరంతా తిరగడం, అడ్డమైన నవలలూ చదివి కలలూ, కలవరింతలూనా?...లే... " అంటూ వీపు మీద ధనా ధనా మోగిస్తున్నాడు తండ్రి.

మూర్తి కళ్ళు తెరిచాడు ... మాయ ఏది? ... ఇదంతా మాయా!

"ఏమిట్రా అలా కళ్ళు అప్పగించి చూస్తావు! లేచి తొందరగా తయారవ్వు, ఇప్పుడే మనం కాకినాడ వెళ్ళి, పిల్లను చూడాలి ..." అంటూ బయటకు నడిచాడాయన.

మత్తు వదలి, లేచాడు మూర్తి. రాత్రి తను చదువుతూ కింద పడవేసిన నవల అతనిని వెక్కిరించింది. దాని పేరు '2001'. దానిలో కొత్త శతాబ్దంలో మానవ జీవితం ఎలా ఉంటుందో వర్ణించబడి ఉంది. అదే ఈ రమ్యమైన కలకు కారణం అనుకొని నవ్వుకున్నాడు అతడు.

కాకినాడ సుందరి దాలిలా ఉండదు కదా అనుకొని మరోసారి నవ్వుకున్నాడు మూర్తి!